

47. ԳՈՂ ՀԱՐՍԸ

Հարս ու կեսուր են ըլնում. դրանք բոլ սիսեռ են ունենում: Էդ հարսը շատ սիսեռակեր ա ըլնում: Ասու իրան օրը սիսեռը՝ գողանում էր, տանում թաքուն էփում, ուտում: Մի՛ն, է՛րկու, հի՛նգ, տա՛սը, օրեն մի օրը կեսուրը վարավուրդ ա անում, տենում՝ իրանց սիսեռի տոպրակը կեսքն ա ընկե:

«Կա չկա,— ասում ա ինքն իրան,— էս մեր հարսի բաներն ա: Թե կեսուրը սատանա էր, հարսն էլ պակաս չէր նրանից. ալ՝ բիալը ֆահմում ա, որ կեսուրը գլխի ա ընկե:

«Ի՞նչ անեմ, ի՞նչ շանեմ,— ասում ա,— որ ինձ վրա սալիչ շտանիք:

Օրեն մի օրը տունն ավելելիս մի հատ սիսեռ ա գտնում. վեր ա ունում տանում կեսուրը շանց տալի, ասում.— Ընթի՛կ ունի, քընթի՛կ ունի, կատվի նման դնչի՛կ ունի. նա՛նի, յարար էս ի՞նչ ա:

Կեսուրն էս որ լսում ա, ինքն իրան ասում ա. «Յողն իմ գըլխին, ո՞նց ի էս խեղճ հարսի մեղքը վեր ունում. նա ըսկի չի էլ իմանում՝ սիսեռն ի՛նչ ա, ի՛նչ չի. ո՛ւր մնաց, թե գողանա:

